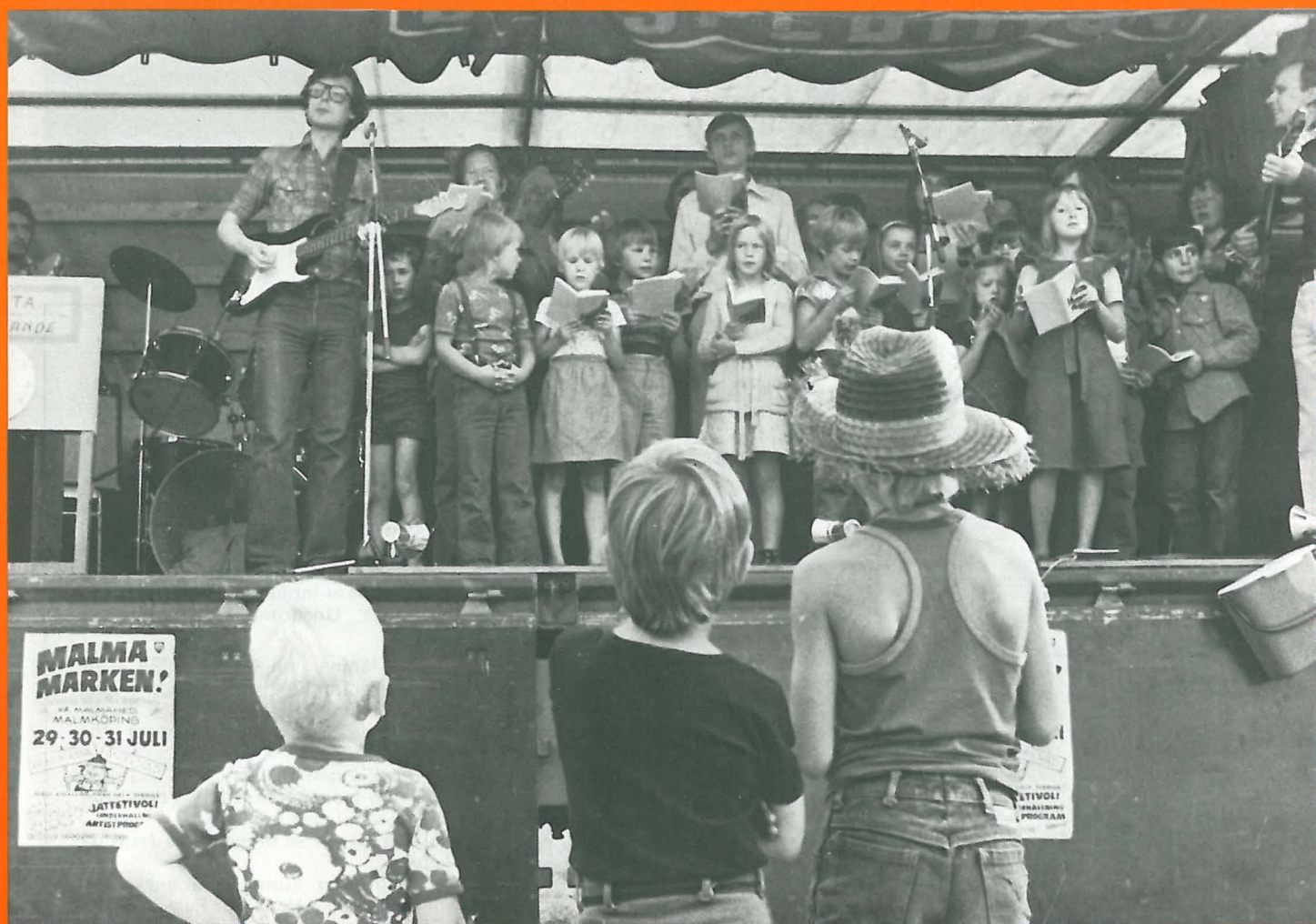

Midnattsropet

Nr 9-10 1977 • Årg. 17 • Pris kr 2:75

Maranata • Du vår Herre kom!

Väckelse-toner på marknaden i Malmköping

MALMKÖPING -77

- Mission nära och fjärran
- Radio Maranata över Europa
- Pilgrimsskolan – en utmaning
- Ragggarbråk

Bild- svep från MALM- KÖPING

Ovan: Pilgrimsskolans elever sjunger.

Längst ned på sidan: Fyra och fem i varje grupp samlades man och bad.

Första gången i Malmköping

Vi mötte många nya ansikten på Malmahed i år. Många kom genom att barnen var med i Pilgrimsskolan. På så sätt mötte hela familjen Jesus till förnyelse och förvandling. Andra kom genom inbjudan eller av ren nyfikenhet. Ungdomarna t.v. säger så här:

- Vi lämnar nu Malmköping efter fem oförglömliga dagar, säger Hans och Eva Everstam från Edane i Värmland som gästade konferensen för första gången.
 - Förkunnelsen var inte särskilt bekväm men uppskattad av dem som söker sanningen, säger de.
 - Härligt att se så många ta Jesus på allvar.
 - Vi önskar kunna vara med även nästa år, säger Hans och Eva.
- Fler vittnesbörd på sidorna 14–15.

Ovan t.v.: Atmosfären under väckelsemötena var fylld av lovsång och tillbedjan.

Ovan t.h.: Åse Thörnkvist, Storå, vittnar.

Greger Leijonhufvud, Blommenhof, vid drejskivan under marknaden i Malmköping.

Pilgrimsboden, här livligt frekventerad.

Tjugo minuter fick maranatasångarna på sig att sjunga och vittna under marknaden.

Under marknaden gjordes ett av tälten om till cafetält.

Arne Imsen:

MARANATA

LANGT INNAN DET i kristenheten fanns ens en tillstymmelse till någonting som kunde kallas vigda kyrkorum och heliga orter, kanoniserade helgon och relikier, ordnar och synoder samt innan kyrkokonst och kyrkomusik gjort sin entre och krucifix och andra lånade symboler var nödvändiga komponenter för den kristna gudstjänsten, medan ännu dekorativa ämbetsskrudar, kyrkliga ceremonier, processioner och rangskillnader i påvar, kardinaler, biskopar, pastorer och lekmän var helt okända företeelser för kristen tro, tillbedjan och mission, skrev aposteln Paulus i sitt första brev till den församling i Korint, som han själv hade grundlagt, några väsentliga och uppskakande ord i avskedshälsningen till adressaten:

— Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana ' ta!

Vid denna tidpunkt existerade inte några kristna teologiska fakulteter, seminarier eller andra lärosäten. Förtrollande ord som exempelvis sakramentalism, klerikalism och celebration var inte ens nämnda och dess nuvarande motsvarigheter i alla kyrkliga sammanhang långt mindre uppfunna. Kristendomen var ursprunglig, ung, oförstörd och äkta i sin bekännelse *till* och presentation *av* Herren Jesus Kristus och sina pretentiösa krav på individens omvändelse till honom. Den framträdde i enkelhet, innerlighet, hjärtlighet, uppriktighet, sanning och frimodighet i oskuldsfull glädje och avskildhet utanför och bortom tidsålderns profana och religiösa maktspel. Det var kristna utan kulturvittring och aspirationer på religiöst eller politiskt världsherravälde aposteln manade:

— Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad, Maranata!

□ □ □

Det är spänning i den kompositionen. Den beskriver i få ord den verklighet församlingen gjort till sin och *levde* ige-

nom sitt konkreta uppbrott från förbannelse, fördömelse, fåfänglighet och förgänglighet i en gudsfientlig värld, som ansågs arbeta på sin egen upplösning och undergång.

□ □ □

DET KRISTNA LIVET hade inte hunnit systematiseras och den andliga verksamheten ännu mindre uppspaltats och byråkratiserats. Den kristna församlingen utgjorde en politiskt ofarlig, fattig, men frisk population, en liten homogen opinion, vilken mäktiga män, myndigheter och visa herrar inte lyckats ringa in, kartlägga och exploatera. Ännu fanns det inget forum i den trängda och numerärt underlägsna kristenheten för akademiskt pladder om ekumeniska, socialietiska och karismatiska vägar *till* och engagemang *för* en ny världsordning i ett sonderfallande världsrike: storkonferenser, koncilier och kyrkomöten var ännu inte etablerade maktcentra.

På aposteln tid levde kristendomen sitt suveräna uppståndelseliv i lärjungars ödmjuka Kristusefterföljelse. Det ursprungliga trosinnehållet och de personliga upplevelserna stod oantastade och hade inte tuggats sönder av gräsnagar-teologins upplysningsteorier och synkretism.

□ □ □

PAULUS FORMADE genom sin förkunelse en radikal kristen front mot materialism och mångguderier. Han kämpade primärt för individens omvändelse, förvandling och frälsning utan samhällsreformatoriska program eller ambitioner, i intensiv opposition mot rationalister, formalister, moralister och idealister med renlevnadsfilosofier, politiska utopier och mönster för självfrälsning, samhällsförbättring och evolutionistisk paradisycka för den opånyttfödda mänskligheten. Missionsteologin var entydigt

frälsningsmotiverad och oberoende av samhällssystem och strukturer.

Reformism och rationalism har sina rötter i en annan tid och miljö med omkonstruerad gudsbild och förfinad, uppblåst och förtyglad uppfattning om människan.

Makthavare på olika nivåer stämplade och föraktade denna obetvingliga livsrörelse. I små och enkla sammanhang växte den ändock till och framtonades och avhånades officiellt som trångsynt sektarism, fanatism, statsfientlighet och världsfrånvändhet. Den unga kristendomen var nämligen provokativ och konsekvent i tvåfrontskriget mot å ena sidan religiös ljumhet och likgiltighet och å andra sidan skrock, vidskepelse och ockultism hos en sofistikerad kultur- och maktelit i ett pluralistiskt samhälle. Och tålig, mild och uthållig under spontana eller organiserade anstormningar från lejda orosstiftare och inispikade pöbelhopar, — det himmelska Lammets synliggjorda gränsmöten med det förkroppsligade romerska vildjuret.

□ □ □

KORSET, DET MÄNSKLIGA hatets och den gudomliga kärlekens brännpunkt och mäktigaste manifestation, skilde och förenade, avslöjade och överskyldde, krossade och uppbyggde, dödade och levandegjorde, avskärmade och utsöndrade mänskligheten i oförenliga motsatser i kristliga eller antikristliga livsvärderingar och gemenskapsformer. Den urkristna församlingen visste Guds rikes gränser och respekterade dem. MARANATA, det är ett arameiskt uttryck som betyder: Du vår Herre, kom!

Det tolkar en typisk stämning av längtan och förbuden hos ett verklighetsnära folk i främlingskap. Det är på samma gång bön, lovsång och appell med sikte på Herrens omedelbart förestående tillkommelse och församlingens uppräckelse i ett församlade och förenan-

de evighetsmöte utanför tidens bedrövelser, lidanden, lyten, brister och begränsningar.

I denna dramatik, iscensatt av livet självt, gestaltades — konstlat och oregerat — martyriet i olika former.

De kristna var individuellt och kollektivt totalt präglade av den apostoliska förkunnelsens profetiska perspektiv, som stimulerade outgrundlig dragning in i det tillkommande ända till bristningsgränsen — där bortom det närvarande och övergående fanns *hemmet*, det *eviga* hemmet. Det var påtagligt nära, i atmosfären förnäm och berördes man av dess Ande.

□ □ □

UR RASTLÖS IVER och rörlighet, med enklast tänkbara former för personliga kontakter och direkta kommunikationer med omgivningen, exploderade en missionsstrategi, som på kort tid förde Kristustron provisoriskt och okyrkligt till världens ände.

Utan skådespelseffekter och apparationer förkunnade och demonstrerade *livet* den nya tidsålderns kategoriska frälsningslära om individens omvändelse, personlig tro, medvetet dop, inneboende uppståndelsekraft och frimodigt uttåg ur föreningsväsende, falska lojaliteter, förvaltningar, akademier, kollegier, nöjesliv, karriärer, gillen, mysterier och kulthus.

Så agerade detta nya gudsfolk utan sidoblickar i sann brudekärlek med trohetsideal och renhetskrav. Det stod där avskilt, beslöjat, fritt och epokbildande med avvisande attityd *till* och oförsonlig uppgörelse *med* den belevade skökeligiositetens ogenerade världskurtis, erövrarlist och ohämmade maktberusning.

Missionssituationen ändrades emellertid relativt snabbt och radikalt under efterapostolisk tid. Endast några generationer och den växande kristenheten var en politisk maktfaktor väl medveten om sin styrka. Sekulariserad och institutionaliserad med statliga fullmakter och ämbeten och statsreligions status var denna kristenhet medlet till att det nu blev en statsangelägenhet att kristna *världen* och därmed immunisera folken mot urkristendomen. De utomvärldsliga kännetecknen hade succesivt förkvävs under denna kvalfyllda avsondringsprocess från själva urkristendomen, och *den unga kristendomen hade fått sin farligaste motståndare i sin egen skapelse, på sitt eget territorium.*

□ □ □

MARANA'TA VAR ETT hälsningsord lystringsord och nyckelord för Andefödda och likasinnade. Det berörde och blottade relationer, positioner och livshållning villkorslöst och ödesmättat till församlingens Frälsare och Herre, laddas och förnyas fortfarande detta väckelse- och frälsningsbudskap för avskildhet och överlåtelse och gör trons folk till

bärare av orädd och oskrymtad protestantism.

□ □ □

MARANA'TA VAR ICKE och får heller icke bli en samfundsfana eller en partietikett. Det handlar inte om rekonstruktion eller imitation av ursprungliga betyden och mönster. Det gäller inte arbetsmetoder, predikostil, verksamhetsformer, dogmatik, nya rörelser eller traditioner, predikanter eller präster i första hand. Det är vitalt! Det gäller livet, *det inre livet*, och vår ställning till Jesus Kristus, Livets egen källa.

□ □ □

MARANATA ÄR DÄRFÖR fortfarande ett genomträngande väckelserop till alla tiders kristna bekännare. Upprottet stundar, tidernas största evakuering är nära förestående. Denna apostoliska maning är ett uppenbarelseens givakt, och påminner också oss om tidens slut och livets eviga förlängning, vårt saliga hoppas uppfyllelse, kroppens förhålligande och församlingens hemförlovning.

□ □ □

DEN NYA NATUREN — Gudslivets innersta hemlighet uppenbarad i kärlekens sanna väsen, sätter med full tillit sitt hopp till Herren Jesus Kristus och beder med Anden i brinnande längtan i tro:

— Du vår Herre, kom!

Från syndens, sjukdomens, förgängelse och dimmornas tåredal skådar trons öga det ljuvliga landet, den härliga staden och det eviga hemmet. Den levande tron skådar något som är förmer än allt annat. Något som ger mening och innehåll åt tillvaron i alla dess dimensioner. Den ser och tillägnar sig Jesus Kristus och vill med alla Andens redskap påskynda det stora löftets fullbordan: Hans tillkommelse och församlingens uppräckelse.

Till Jesu eget budskap om denna tilldragelse, såsom vi möter det på bibelns sista blad, utbrister den hänryckte aposteln Johannes:

— Amen, kom Herre Jesus!

Kan du säga ditt amen: alltså — må det ske, till denna maranatahälsning och kallelse? Älskar du Hans tillkommelse och vittnar du om den? Rentvagen i Hans blod är du genom tron fri från syndens skuld. Genom dopet i den helige Ande har den nya naturens livsöverflöd kommit till dig och Han har blivit din.

Men lever du livet i honom, *genom* honom, *med* honom, *för* honom och *till* honom? Tjänar du honom i den första kärlekens brinnande glöd? Den helige Ande vill väcka alla sovande och slumrande trons barn till nytt liv, till ny aktivitet i bön, lovsång, tacksägelse och vittnesbörd, ty Herren kommer!

— Låtom oss alltså gå ut till honom utanför läget och bära Hans smälek, ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden.

aktuellare än någonsin

Samhället
kyrkorna
och väckelse-
rörelserna
förr och nu
Kristen kamp.

LÄS!

pris 14: 50

inkl. moms.

Sänd mig mot postförskott
... ex Fruktad frihet

Namn:

Bostad:

Postnr, adr.:

MR-Förl. Box 344
101 24 Stockholm

SPRID
MIDNATTSROPET

Rättsuppgörelsen i himlen

Predikan av Arne Imsen

Forts. från föregående nummer

Är Guds handlande baserat på rättfärdighet, då kan Gud göra var och en rättfärdig som tror på det han har ställt fram såsom försoningsmedel för människans frälsning. Då kan var och en på rättslig grund göra anspråk på detta. Om jag kastas i fängelse efter att ha blivit frikänd, då är ju hela rättsväsendet fel. Och om jag blir frikänd när straffet är utmätt, då har hela rättsväsendet kränkts.

Kanske Gud ser emellan fingrarna och tycker synd om oss? Kanske han säger: "Han har haft det litet trassligt i sin barndom: vi känner till hans föräldrar och farföräldrar. Hans miljö har inte varit den lättaste." Men omständigheter i och för sig upphäver inte kraften av det faktum att jag kränkt rättfärdigheten — också Guds — rättfärdighet. Gud försöker inte lösa problemen på kurativ väg. Gud är rättfärdig, och hans rättfärdighetskrav måste uppfyllas. Annars har inte någon av oss rätt att gå till himlen. Ändå sägs det triumferande i Uppenbarelseboken att vi har rätt att gå in i staden och äta av livets träd. Detta alltså på rättslig grund. Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. Vem vill fördöma? Vi efterlyser domare. Gud är den som rättfärdiggör.

På högsta nivå

Vad sker i denna rättsuppgörelse på högsta nivå? Människan sitter på den åtalades bänk. Bredvid sitter försvararen. När anklagelseakten är uppläst, träder försvarsadvokaten upp. Han försöker inte hålla ett långt försvarstal för att rättfärdiggöra sin klient och tillbakavisa åklagarens angrepp. Han säger i stället: "Det är sant alltsammans. Gud, domare, fader, allt är sant. Han har kränkt din rättfärdighet och kvalificerat sig för det

stränga straffet. Han måste dö." Och så säger han: "Herr domare, jag dör i brottslingens ställe".

Hur skall det kunna ske? Först måste försvararens liv granskas och provas i alla avseenden. Det gäller inte längre brottslingens personliga förhållanden, det gäller även försvararens liv. Av hela anklagelseakten vet man vad brottslingen gjort sig skyldig till, men hur är det med den som säger sig vilja dö i hans ställe?

Åklagaren anmodas nu föra talan, inte mot brottslingen, utan mot försvarsadvokaten, sonen, för nu är det honom det gäller. Försvarsadvokaten sätter sig på den åtalades plats, och åklagarens alla bisittare träder upp. Med anklagelse efter anklagelse träder de fram för att bevisa att han gjort sig skyldig till synd. Man plockar fram det ena efter det andra. Han om någon har gjort sig skyldig till de värsta förbrytelser. Han har hädat, han har kallat sig Guds son, han har kvalificerat sig till dödsstraff, han skall stenas. Men inte nog med det, han har också med förtäckta eller öppna ordalag nu och då sagt att han är jordens Herre och Konung. Ännu värre, han har provocerat och utmanat hela det romerska väldet. Han har sagt sig vara konung, fastän han ingenting annat är än en politisk uppviolare och upprorsmakare. Han måste dödas. Dessutom, har man sett hur han bedrivit sin verksamhet på sabbaten. Han har gjort ting som är förbjudna, han har botat sjuka på självaste sabbaten. Såg man inte hur han gick in på grannens åker och plockade ax åt sig och sina lärjungar? Har man inte sett hur han bar sig åt därnere i en av synagogorna, när han demonstrativt helbräddagjorde en kvinna som gått hopkrupen i 18 år. När man begärt att han skulle legitimera sig, drog han sig undan. Han hade inte velat legitimera sig på något vis. Han är ingenting annat än ett villfarande fenomen, ett offer för för-

förelse och en förförare. Han måste dö: överlämnas åt hedningarna. Han skall mördas på det grymmaste sätt.

Jesus blev överlämnad åt korset. Och korset pressade honom mot marken. Han orkade inte själv bära det, så någon fick ta det i hans ställe och gå till huvudskalleplatsen Golgata, brottslingarnas ökända avrättslingsplats. Jesus dömdes till döden för de grövsta illgärningar. Han dömdes av människor och djävlar på jorden.

Åklagaren träder fram

Åter befinner vi oss i himlen. I höjden träder åklagaren fram med sina bisittare medan Jesus är i dödsriket, och en oerhörd rättegång äger rum. Nu gäller det inte människorna, nu gäller det om sonen skall vara kvar i dödsriket. Åklagaren är där med alla sina bisittare och granskar hela akten. Själv är sonen i dödsriket. När rättegången är avslutad och akten överlämnad åt domaren, kungöres domen. Andarna och furstarna håller andan inför denna väldiga rättegång som äger rum i himlen. Är Jesus rättfärdig; då måste hans död tillräknas någon annan.

Allt sedan uppståndelsen har Jesus bevisat sig vara rättfärdig och bevisat sig vara Guds son. Nu är alltså stunden inne, när domen skall kungöras. Jesus förklaras rättfärdig. Då brister dödsrikets bojor. Själva dödsriket blir ett moderssköte som kommer i fruktansvärda födslovändor, och Jesus förlöses ur dödsriket. Ära vare Gud!

Skriften säger att han blev den förstfödde ifrån de döda. Han gick för att inta den plats som är vigd åt människans befriare och förlossare; platsen på Guds högra sida i härligheten. Och när han kom hem efter fullbordat försonings-

verk, stod hela den eviga världens representanter, furstar och väldigheter och ropade i triumf, som vi kan läsa i Ps.24: "Höjen I portar edra huvuden, höjen eder I eviga dörrar, för att ärans konung må draga därin. Vem är då ärans konung? Det är Herren stark och väldig, Herren, väldig i strid."

Gudasonen utlämnad

Det handlade inte om vanliga portar, utan det handlade om rådslag. Det hade varit rådslag på högsta nivå, och stämningen hade varit alldeles speciell när själve åklagaren trädde fram. Man sänkte huvudet, ty man hade varit vittne till det drama som ägt rum på jorden. Gudasonen hade blivit utlämnad åt hedningarna, överlämnad åt bödlar och fastspikad vid ett kors. Änglarna förstod det inte, furstarna förstod det inte, de hade varit försjunkna i djupaste vemod.

Vad hade skett? Gudasonen på ett kors ropade så att det ljöd rakt igenom rymden, ända upp till Fadern: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Så upplevde han där i ödesnatten det eviga mörkret, ja, han upplevde helvetet, ty helvete är att vara övergiven av Gud. "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" ropade han i natten, och tystnaden var absolut. Det var som om hela skapelsen höll andan.

Gudasonen dog och kastades i dödsriket. Så ägde rätttegången rum. Domen kom, och han förklarades rättfärdig. Då proklamerades döden besegrad. Men Jesu död kunde inte gälla hans synder, eftersom han inga hade gjort. Då måste hans död tillräknas någon annan som gjort synd. Ära vare Gud!

Vi befinner oss åter på åskådarplats då det i dödsriket proklameras att Jesus vunnit seger. Ut ur dödsriket går han som segervinnare. Men vem är det han har med sig? Jo, det är Abraham, Jakob, Isak, Josef, Jesaja och Jeremia. En hel skara kommer med Jesus i täten. Han har proklamerat sin seger i dödsriket och predikat för andarna. Nu lever de upp och tågar ut. Halleluja! Jesus tömmer dödsriket på alla troende. Och vi känner igen många av gestalterna. Det blir hundratal, tusental, millioner! Halleluja! Så förlöses de ut ur dödsriket och går i triumf ut.

Vi skall lyftas upp

Snart har vi haft sista mötet på jorden. På samma sätt som troshjältarna togs upp ur dödsriket, skall vi lyftas upp i skyn, Herren till mötes — på samma grund, med samma kraft, uppståndelsekraften. Genom Jesu blod har vi fått syndernas förlåtelse. Men inte bara förlåtelse. Jesus gav oss också kvitto på att skulden var betald. Genom

uppståndelsen har vi fått kvittot. "Han lever, I skolen ock leva."

I dödsriket hade det tillbringat århundraden och årtusenden tillsammans med alla de övriga, och de hade väntat och längtat. Så, i ett ögonblick, överfördes de till paradiset. Så blev Jesus de troendes sabbat; de kom in i vilan, in i paradiset, in i den ljuvlighet som Fadern har skapat.

Då Jesus gick ut ur dödsriket, talar Skriften om att han "for upp". Det talas annars i hela bibeln om att de "gick ner" i dödsriket. Adam gick ner, Abraham gick ner, Mose och Josua gick ner i dödsriket. Men Jesus "for upp". Han tog dödsrikets fångar med sig och for upp. Vilken suveränitet! Ingen hade gått upp före honom. Men han gick upp.

Åter befinner vi oss i himlen och Jesus är på väg upp. Det är stora förberedelser i höjden. Allt skall vara på sin plats. Så ropas det ut i rymden: "Höjen I portar edra huvuden, höjen eder I eviga dörrar, att ärans konung må draga därin. Vem är då ärans konung? Det är Herren, stark och väldig. Herren, väldig i strid. Höjen I portar edra huvuden, höjen dem, I eviga dörrar, för att ärans konung må draga därin. Vem är då denne ärans konung? Det är Herren Sebaot; han är ärans konung."

Vad har Jesus med sig hem? Det enda i himmelen som någon människa har gjort, det är såren i hans händer, sida och fötter. Det är den sanna bilden av den fallna människan. Men Jesus har något mera. Han har med sig sitt eget blod. Så renas vid hans inträde de himmelska tingen.

Himlen måste renas

Varför måste de himmelska tingen renas? Jo, därför att i himlen ägde fallet rum. Till himlen skall också benådade syndare komma. Beviset på att jag skall nå dit upp finns inte i något bankvalv på jorden. Det finns i himlen, och det är Lammets blod.

Genom blodet förlorade också åklagaren all sin makt. Då Jesus dog på korset, dog han inte för egna synder. "Han har nämligen utplånat den handskrift som Genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen. Den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset." Handskriften är inte en pappersbit som tillsammans med Jesus spikades fast vid korset. Handskriften är hans egen kropp. "Han bar våra synder i sin kropp upp på förbannelsens trä". I Jesu kropp finns hela släktets samlade synd. Men i hans blod finns medlet som upphäver all syndens verkan. I sin kropp bar han dina och mina synder på förbannelsens trä, och genom hans blod blir vi försonade med Gud. Blodet är det enda betalningsmedel som gäller för att gälda skulden.

Det är ingen människa som taxerar värdet av blodet. Det gör Gud. Frågan är om blodet täcker syndaskulden. Skriften har sagt att det täcker. Blodet gäller. Värdet kommer dock aldrig att kunna uppskattas eller uppfattas på jorden. Men det är inte heller meningen, för taxeringen sker i himmelen, och det är dit vi skall. Rättfärdiggjorda genom Jesus Kristus skall vi inta vår eviga besittning. Men vi är inkastade i en strid emot den makt som vill göra oss himmelen stridig och beröva oss livet. Vår strid står också emot honom som vill ha vårt samvete över på sin sida för att också genom det anklaga oss. Inför honom gäller blodet och ingenting annat, därför att blodet renar till och med våra samveten från döda gärningar. Vi kommer inte till himlen på prestationsfrälsningens väg, dvs på vad vi kan göra av riter eller fromma gärningar. Vi kommer till himlen genom blodet. Vi har inga möjligheter att övervinna denna intelligenta och sluga åklagarmakt genom vår egen moraliska styrka eller värdighet. Men vi har ett medel som vi kan föra fram i striden om vår själ, om vårt eviga hem, om vår frälsning, och det är blodet. Genom Lammets blod skall vi hem, pris ske Gud!

Tack för blodet!

När vi går in genom stadens portar, skall vi inte sjunga: "Herre, jag har profeterat i ditt namn, jag har uttytt i ditt namn, jag har drivit ut onda andar i ditt namn, jag har givit allmosor i ditt namn och jag har tjänat på jorden". Nej, då vi går in igenom pärleportarna, så kommer vi att sjunga Moses och Lammets sång, ja, vi kommer att sjunga om blodet, blodet och åter om blodet. Vi kommer att sjunga: "Jesus, tack för blodet, genom blodet står vi här slutfrälsta!"

Det står klart och tydligt att de slutfrälsta hade icke sitt liv så kärt att de drog sig undan döden. Vad är det för död, eftersom det handlar om liv? Vi läser om ett blod som befriar ifrån syndens skuld och öppnar vägen till livets träd. Hur kan det vara möjligt att det samtidigt har med död att göra. "De älskade icke sitt liv så att de drogo sig undan döden." Den som tror på Jesus åkallar hans namn och identifierar sig med honom, är lika rättfärdig som Jesus själv. Det är ingen gradskillnad. På samma sätt som Jesus Kristus sitter på Faderns högra sida i himlen, så skall vi dit. Inte i kraft av vår egen rättfärdighet, utan i kraft av Kristi rättfärdighet. Och den räcker till!

Men det är då vi kommer att göra samma upplevelse som denne Jesus. Han förlorade livet som illgärningsman på jorden. Ändå var det bara skenbart. Satan kan beröva oss de instrument genom vilka vi kan verka i tiden, men aldrig för evigheten. Hans makt är begränsad. Han kan hota oss och diskutera, han kan ta

Forts. på sid 22

Ingrid Jordebo:

Kampen för kristna skolan måste bli ett HELIGT KRIIG

Ingrid Jordebo, högstadielärare i Jönköping gästade lärar- och föräldradagarna som hölls på Malmahed veckan före konferensen. Syster Jordebo är föregångare och har varit med om att starta de allra första kristna skolorna i Sverige. Maj-Christine Ögren berättar här från föräldradagarna i Malmköping.

— Fienden har intagit hela skolvärlden, menar Ingrid Jordebo.
— Och vi måste nu väcka de troende föräldrarna över den smit-tohård barnen dagligen vistas i.

Av Maj-Christine Ögren

Jesus säger i Matt.12:30 — ”Den som icke är med mig, han är emot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar”. De här orden ur Mästarens mun är kusligt aktuella, när det gäller den svenska skolan. Under föräldrakonferensen i Malmköping fick vi tillfälle att höra syster Ingrid Jordebo, Jönköping, belysa sina erfarenheter från skolvärlden och från sitt arbete för kristna skolor, som i dag är enda möjligheten, om man i lydnad för Kristus vill göra barnen till Jesu lärjungar. 1 timmes söndagsskola eller någon stunds hobbyarbete i församlingens hägn per vecka kan på intet sätt uppväga den negativa påverkan, som barnen får under 20–36 timmar i skolan. Skolan lär barnen att ifrågasätta allt — även den kristna tron. Att ifrågasätta är Djävulens mest beprövade teknik. Genom att få Adam och Eva att ifrågasätta Guds befallning, fick Djävulen dem på fall. Många är de barn och ungdomar, som i dag förlorar sin kristna tro i skolan. Ytterst få klarar av den utfrysning och det hån, som en kristen bekännelse för med sig.

Ingrid Jordebo är folkskollärare sedan 1951. Hon är pingstvän sedan halvtannat år och har tidigare varit barnarbetare i Svenska kyrkan. I början av 70-talet fick hon Guds kallelse att starta kristna skolor. Det har varit en tid av bön, ensamhet och kamp. Orden i Sak. 4: ”Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min ande, säger Herren Sebaot”, har följt henne hela tiden. I dag finns det kristna

skolor på fyra platser i landet, nämligen Göteborg, Örebro, Örkellunga och Jönköping. Sammanlagt är det ca hundra barn som går i dessa skolor. Syster Jordebo var lärare i Örebro kristna skola det år den startade. 1976 gav Gud henne kraft att starta en egen skola, Annaskolan, i hemstaden Jönköping. Begynnelsen var ringa, men Gud har 7-faldigat barnantalet, så nu i höst går det 21 elever i Annaskolan. Skolan omfattar förskola och årskurserna 1 och 2 på lågstadiet. Myndigheterna i Jönköping har varit tillmötesgående och gett tillstånd

och bidrag till allt utom lärarlön och lokalhyra, som ju är de tyngsta posterna. Men här har Gud visat sin trofasthet och de har inte behövt sakna något (Ps. 21) på den kristna skolan. Bakom Annaskolan står inte någon församling utan en stiftelse på 5 personer.

Vad beror det på att anslutningen och intresset varit så dåligt för dessa så angelägna frågor? På ett par av de platser där det finns kristna skolor idag finns ju också stora frikyrkliga församlingar?

Från lärar- och föräldradagarna på Malmahed

Frågan ställdes av Arne Imsen och Ingrid Jordebo svarade:

— De resonerar som så att vi inte kan isolera våra barn. Man menar att barnen ska fungera som "missionärer" och lära sig stå för sin tro. En, enligt min mening, helt orealistisk tanke i den fruktansvärt hårda skola vi har idag.

Dessutom föds inget barn till missionär. Även där behövs utbildning — på många olika sätt. Bibeln säger, att "oförnuft låder vid barnets hjärta" (Ords. 22:15) och att det åligger föräldrarna att "vänja den unge vid den väg han bör vandra" (Ords. 22:6). I detta fall har de troende smittats av skolans felaktiga syn på barnet. För att få bort den kristna auktoriteten har skolan nämligen upphöjt barnen till auktoriteter. "Barn begriper bäst själva — barn ska själva få bestämma". Den som tycker annorlunda framställs som en konservativ förtryckare. Det krävs mycket mod att stå för 4:e budet i dag.

Är församlingarna alltså avvisande vid tanken på kristna skolor?

— Ja, genomgående. De är avvisande till tanken på att själva starta kristna skolor. Däremot finns det församlingar som skickat bidrag till oss.

Är det uttryck för två helt oförenliga kultursyner? Så den kristna skolan står för en kultursyn som församlingen inte accepterar?

— Jag skulle önska att du kunde ställa dessa frågor direkt till församlingsledningarna.

När du ska motivera din syn på dagens skola hur formulerar du den?

— Vi har ju en elevdominerande skola. Barnen får öva sig i demokrati — att fatta beslut som de inte är mogna för. Man klär barnen andligt och psykiskt i för vuxna kläder. De ska agera som vuxna. Eleven är den som bestämmer i dagens skola. Läraren måste vara kamrat med eleverna och finna sig i att bli kallad alla möjliga skällsord. Vilka svordomar som helst kan hagla över en. Ur bibelns synpunkt är dagens skola helt omöjlig.

Tror du att de kristna någon gång kommer att vakna upp över detta problem som skolsituationen utgör?

Det hoppas jag. Om inte församlingarna som helhet förstått det allvarliga läget, så finns det många enskilda kristna, som arbetar för och stöder den kristna skoltanken. Jesus har ju uppmanat oss, att bedja fram arbetare. Bönen är det viktigaste arbetet. Gud hör bön. Skulle till äventyrs de troende vara ohörsamma, har Gud möjlighet att använda vem han vill att utföra sitt verk. Gud har inte anseende till personen.

Församlingarna satsar nu helt på skolevangelisation. Den behövs och Gud utrustar säkert arbetare för den uppgiften. Med skolevangelisation kan man möjligen rädda en och annan själ. Men Gud vill mer än så. Han vill inte att en enda av de minsta ska gå förlorad. Detta är möjligt endast om vi satsar på kristna skolor.

Leif Halvarsson Västerås:

Nu börjar det verkliga livet

Den 2 nov -75 följde jag med min mor och bror med fru på ett väckelsemöte i Pingstkyrkan, Västerås. Det regnade och var kallt ute den kvällen. Vi hade veckan innan flyttat ut till Tillberga med föräldrarna, en mil utanför Västerås, och hade ingenting att göra. På mötet var det en norsk predikant som talade om David och Goliat, vilket jag inte ägnade något större intresse åt. Men mot mötets slut när inbjudan till frälsning kom och alla böjde knäna runt om mig, kände jag det som om jag helst skulle vilja sjunka genom marken eller försvinna på något sätt. Jag kände hur Guds Ande manade mig att gå fram till förbön men jag vågade inte. Då reste sig min svägerskas far (som senare visade sig bli min svärfar) kom fram till mig och sade att vi skulle be tillsammans vilket vi gjorde. Han sade hur jag skulle tacka för frälsning. Jag provade, och efter ett tag kände jag en kraft som fick mig att känna mig lycklig, ja lycklig så, att jag började gråta av glädje. Det var en börda av syndar jag blev fri ifrån. En månad senare gick jag dopets väg.

□ □ □

Fem månader efter denna upplevelse då jag hade börjat mitt nya liv med Jesus, kände jag att jag borde söka mig fram till mera i frälsningen. Det fanns saker runt omkring mig som jag upplevde var fel att ägna sin tid åt, det var mina gamla popskivor, de var en sorts konkurrens mot Jesus, en sorts avgud.

Några dagar senare bröt jag sönder skivor för ca 1.000 kr mitt framför en av mina ofrälsta kamraters ögon. Det var tydligen en smärre chock för honom för han såg alldeles blek ut. Efter den troshandlingen fick jag uppleva en underbar frälsningsglädje av detta steg i tro.

□ □ □

Jag fick senare komma i kontakt med Maranatagruppen i Stockholm, tack vare min bror Björn, som tidigare fått kontakt med maranatavännerna i Stockholm.

Mot sommaren -76 lämnade jag även serietidningar och kortlekar, som jag då tyckte mycket om. Jag började med att delta i evangelisationen, men det fattades något, nämligen bibelläsning som jag nästan helt hade försummat. Det gjorde att mitt kristenliv inte var som det borde vara. Jag hade ju försummat min andliga föda.

När jag hade varit frälst i ett år, så hade nästan, praktiskt taget ingenting hänt mer än själva frälsningsupplevelsen, vilket gjorde att jag inte fick erfara livet, som en helöverlåtten kristen får känna. I februari -77 började jag på allvar komma i kontakt med Maranatagruppen i Stockholm.

Efter ett par möten på Gamla Bro kom jag fram till Andens dop och fick prisa Jesus och tala i tungor.

Frälsningen började jag nu ta med ett helt annat allvar. Jag såg på mitt liv med en helt annan syn än tidigare, sådant som förr var värdefullt, var nu värdelöst. Jag såg målet nu, jag såg himmelen och det eviga livet tillsammans med Jesus. Nu hade verkligen livet börjat. Jag kunde sluta med att leva på mina frälsningsupplevelser.

Jag och min fru Anette (vi gifte oss i januari -77) är nu nere i Malmköping och deltar i konferensen i praktiskt och andligt arbete. Vi har verkligen längtat till denna andliga oas, att komma tillsammans med våra andliga syskon och samla oss till nya strider, för det är verkligen strid, i Andens värld.

□ □ □

Jag har en brinnande längtan att få kunna ge ut mera av mig själv och satsa hela min tid till att sprida evangelium, tala om för människor att Jesus älskar dem och kan få vara med om det jag lever för nu.

Min längtan att få vara i ständig gemenskap med andliga syskon har fört mig och Anette tillsammans med min bror och hans fru i mitt föräldrahem där nu alla är fräls- ta utom min far. Bed för honom!

Pilgrimsskolan är en nödvändighet. Man förstår det klarare nu, efter det man fått bevittna och själv ta del i "premiären" under de intensiva och intressanta månaderna vi genom Guds försorg fått tillbringa på Malmahed. I det dagliga umgänget i undervisning, arbete, bordsgemenskap, lek och friluftsliv tillsammans med ett stort antal skolbarn i olika åldrar har vi blivit flera intressanta och väckande erfarenheter rikare. På ett konkret sätt har vi tydligt kunnat se, höra och förstå att skolan — dess miljö och ideologi — verkligen formar barnen, deras sätt att tänka och handla, i förhållande till Gud, medmänniskor och andra ting.

Efter denna sommarskola, lär det knappast vara någon enda av oss som längre ställer sig tveksam till Pilgrimsskolan som ide och som medel för att förverkliga det som väckelsefolket genom hela historien alltid hävdade: föräldrarnas och församlingens rätt gentemot samhället att få fostra och undervisa sina barn enligt sin egen bibliska övertygelse.

Ater till Bibeln

Egentligen är det först i sommar, här på Malmahed, som flera av oss kommit till insikt om vilken ofantlig betydelse skolan har för individerna i en uppväxande generation. Den undervisning och fostran som de där får kommer att ligga till grund för hela deras liv. Det är utifrån den som de senare i livet ska ta ställning till viktiga frågor om människosyn, världsbild, gudsuppfattning och livsåskådning.

Endast den kristne som inte i ljuset av det profetiska ordet orienterat sig i nuet kan förbli likgiltig inför skolpro-

MED BIBELN SOM ORIENTERINGS- ÄMNE

Rapport från Pilgrimsskolan — Bo Högländer —

blematiken. Men den förälder eller lärare, som med nöd i sitt inre för barnen, framtiden i vårt land och den andliga, moraliska och sociala situationen i samhället, liksom vi, *bävar* inför det stora ansvar det innebär att fostra, vägleda och undervisa en kommande generation, måste inse allvaret. Allt talar för att "utvecklingen" avancerat till den punkt då vi som väckelsekristna inte längre kan acceptera att våra barn formas och indoktrineras i den skola

vi nu ser tagit form i vårt land.

Ett av de starkaste argumenten för Pilgrimsskolans berättigande är just den himmelsvida skillnaden mellan bibelns information och *den ideologi* som hela vårt utbildningsväsende och för övrigt hela vår kultur och vårt samhälle till stor del formats av och numera vilar på.

Vi, som under dessa koncentrerade sommarmånader, i olika situationer helt plötsligt stått ansikte mot ansikte med denna kultursyn, då vi mött den

Några lärar- röster om Pilgrims- skolan

Det skrevs historia under årets Malmköpingsvecka. Föräldrarnas ansvar för barnens fostran uttrycktes klarare än någonsin. Det var i slutet på veckan Pilgrimsskolan behandlades i en särskild session. Flera av Pilgrimsskolans lärare stödde starkt tanken på en egen grundskola. Mötet väckte stor uppmärksamhet. Midnattsropet återger här delar av anförandena.

Peter och Maj-Christine Ögren får representera den självupppoffrande stab unga medarbetare som satsar sommaren på Malmahed. Osynlig på bilden är den yngste i familjen, Mika, 6 månader.

Peter Ögren

Man säger att det är fel att ta barnen ur skolan och isolera dem från samhället. Man frågar: Är det inte bättre att utrusta barnen på så sätt att de kan vara vittnen i skolan?

Nej, vi vill inte isolera barnen från någon men vi vill förbereda dem så att de kan gå ut till människorna. Man kan inte gå ut och bli ett vittne om man inte är utrustad med Guds ord. Jesus kunde inte möta djävulen

Alvar Dahlberg, Norsjö, Nils Högländer, Stockholm och Peter Benitez, Stockholm löser några frågor i Apostlagärningarna.

i attityder, beteendemönster eller tänkesätt, hos barnen och hos oss själva, har mer än en gång tackat Gud för att han genom Pilgrimsskolan lett oss fram till en uppgörelsens stund med "denna tids-ålders väsende".

Den förödande effekt som den rationalistiska/humanistiska människosynen haft på hela vår kultur har vi kunnat få

något bättre grepp om denna sommar, då det gällt att upprätthålla ordning, disciplin och lydnad. Detta har nu till stor del lyckats, och en fin atmosfär har härskat på området. Men vi har dock kunnat konstatera att det som förr räknades som självklara och naturliga normer för mänsklig samlevnad, exempelvis lydnad för äldre och lärare, idag luckrats

upp.

Den här korta tiden har vi tagit upp kampen mot den moderna auktoritets-synen bland elever som kommer från den skola där de senaste decennierna reformer, från grundskolereformen till SIA-utredningen, präglats av denna

Forts. på sid 23

utan att svara med Guds ord. Vi skall inte tro att barnen klarar sig bättre.

För övrigt, finns det möjlighet i dagens samhälle att isolera någon från påverkan? Problemet är ju att det inte finns någon plats där vi kan isolera oss ens 5 minuter, så att våra sinnen kan bli rena från alla yttre sinnesintryck.

Britt Wallgren

Vi väntar Jesus när som helst och vi vill ju ha barnen med oss till himlen. Vi är ett folk på väg ut ur tiden. Därför får vi inrätta våra liv efter det. Vår målsättning för skolan är att barnen skall bli bevarade. Meningen är väl inte att de skall bara utbildas så att det passar detta samhälle i en framtid på jorden. Vi skall ju lämna denna jorden. Det skall vi förbereda och utrusta barnen för.

Bo Högländer

Om bibeln är sann, då har vi i skolan fått en falsk syn på livet. Då har vi under de år vi fostrats av skolan fått en felaktig gudsbild. Då har vi indok-

— Jesus sa: "Förmånen inte barnen att komma till mig". Vi får se upp så vi inte gör det genom vår passivitet, sade Britt Wallgren, lågstadielärare från Lidköping till konferensförsamlingen.

trinerats till en helt felaktig människosyn, en totalt felaktig syn på framtiden, livets uppkomst och evigheten.

Vi lever i ett samhälle där man har en ateistisk gudssyn, på sin höjd en mytologisk om man ens har någon gudssyn alls. Men vi måste tro på den levande Guden och vi måste fostra våra barn till att söka honom.

Vi vill ha en livsåskådning förankrad i den heliga urkunden bibeln. Den vill vi både leva och dö för. Den vill vi överlämna åt våra barn, och vi betraktar det som vår skyldighet och förmån att få göra det. I den mån vi upptäcker att den profana skolan motarbetar detta heliga syfte, måste vi ta de nödvändiga konsekvenserna av det.

Vi kan inte låta våra barn hjärntvättas 30 - 40 timmar i veckan metodiskt och systematiskt och sedan tro att denna påverkan skall neutraliseras av 1 timmes söndagsskola på söndag förmiddag. Vi är tvingade att gripa in aktivt på ett helt annat sätt.

Forts. på sid 20

MALM-KÖPING -77

- med profetiskt allvar mot nya missionsfält

Rapport: Maj-Christine Ögren

Nedan t.v.: Birgitta Johansson och Eivor Palmgren leder sången under barnmötet. Mitten överst: Under raggarnas attack och under församlingens jubel döps Bengt Söderberg.

Mitten längst ned: Iris Genblad, Signe Imsen och Elny Laggren mellan mötena. Nästa sida överst t.h.: Oscar E. Johnson tolkas av Agneta Orellano.

Nästa sida längst ned t.h.: Pepe Orellano fr. Chile, Carlos Brandi fr. Brasilien, Antonio o. Birgitta Benitez fr. Dom. rep., D.W. Spain-Young fr. Sierra Leone och Oscar E. Johnson fr. Argentina samtalar.

Förkunnelsen under Malmköpingsveckan 1977 drabbade oss alla med o-barmhärtig skärpa.

— Du som har åkt hit för att ha en lugn och skön semestervecka. Åk hem är du snäll.

Arne Imsen förklarade redan i ett av de inledande bibelstudierna att den som hade tänkt sig en konfliktfri semestervecka i vackra Malmköping fick vara så vänlig att tillbringa den veckan någon annanstans. Inte vet jag om någon lydde uppmaningen. Vi som valde att stanna fick vara med om några intensiva dagar som vi aldrig kommer att glömma. Och glömmar vi dem, ja, då måste det vara fel någonstans. Pilgrimsskolan, radio-missionen, ekumeniken... på alla områden upplevde vi nya dimensioner och nya visioner från Herren själv. Inte bara som teorier långt fram i tiden, utan på ett konkret och vardagsnära sätt. Barnen i Pilgrimsskolan gav oss dagliga påminnelser om nödvändigheten av att

handla nu. Missionsappellerna blev skarpare än någonsin genom syskon som insett allvaret och som också handlar genom att dra åstad. Leif och Anita Kratz, Pepe och Ella-Britt Orellana, Antonio och Birgitta Benitez, Margit Lindberg, Lasse och Britten Andersson, broder Spain-Young från Sierra Leone. Ropet ljuder från varje världsdel "Kom över och hjälp oss..."

Regnet öste ner så gott som hela veckan. Och det tackade vi Gud för. Tältet var nämligen nästan fullsatt vid varje möte eller bibelstudium. Och Guds ord drabbade oss som aldrig tidigare.

I Nasarets synagoga

När Herren Jesus Kristus kom till Nasarets synagoga kände man inte igen Honom som Guds utlovade Messias.. Och frågan ställdes till oss: Känner vi igen Honom? Skulle vi upptäcka om Herren inte var mitt ibland oss? Skulle inte vårt verksamhetsmaskineri ändå fortsätta med väckelsemöten, sångstunder och bönemöten? Hurudan Guds bild har vi? Har vi någon Guds bild alls? Frågorna var obehagliga och ingen slapp undan.

— Jesus sa att med seende ögon ser ni inget och med hörande öron hör ni inget...Om du lyssnar men inte lyder så kommer du i samma belägenhet. Till sist spelar det ingen roll om Jesus själv står framför dej eller mitt ibland sitt folk. De kommer inte att se Honom eller känna igen Honom. De kommer att uppfatta Honom som Belsebul, en uppvigglare, en hädare och de kommer att driva ut Jesus ur sin egen krets, sade Arne Imsen bl.a. Jag hoppas kunna skaka om i ditt liv även om det är fruktansvärt arbetsamt och allvarligt att hela min kropp skälver. Att ständigt försöka rikta människors blickar mot det som dom helst av allt inte vill se.

Forts. på nästa sida

MALMKÖPING -77

Fortsättning

För dom vill ha lyckoprofetior, dom vill höra att allt står väl till. Och dom vill gärna ha en liten Guds välsignelse ovanpå olydnaden, självisheten och materialismen. Man vill att Gud helt enkelt ska bekänna sig till dom på deras egna villkor.

— Ni ska inte tro för ett enda ögonblick att Jesus kommer in i kyrkorna. Hur kan ni inbilla er någonting dylikt. Jag tror inte ens att Jesus kan komma in i Maranatagrupperna. De som har hört Herrens röst men inte lytt, kommer att när den dagen är inne sitta i den hopen som säger "Giv oss Barrabas lös". Det tycker du kanske är en omöjlighet för ditt vidkommande, men jag ska säga dej att det är närmare än du tror. För krisen kommer då korset kommer att resas också i den här nationens liv på ett helt annat sätt. Då kommer varje anonym eller feg kristen att ställas inför detta fruktansvärda allvar. Och många kommer att fly korset.

Och Arne Imsen fortsatte:

— Det handlar om ohörsamhet. Här sitter vi nu med berg av ohörsamhet. Och vi kan be tills vi går härifrån utan att något kommer att ändra sig. Vi kan sköta våra gudstjänster i Maranata eller pingstmenigheter hur mycket vi vill. Det kommer inte att ändra någonting. Vi kan hålla på och försöka ljuga i varandra att det kommer en väckelse. Vi kan hålla på och bedra varandra med att nu döper Gud sitt folk i Anden och vi gör karismatiska erfarenheter utan OMVÄNDELSE.

— Gud sänder inte sin Ande för att vi ska ha det gott och saligt. Han sänder den för att vi ska bli vittnen och martyrer. Uppståndelsevittnen! Jag är helt desperat och känner det som om jag skulle flyta bort i tårar. Kränka himmelens Gud med att bedja om att Han ska komma när Han är efter år har knackat och inte kommit in. Vi har haft vårt bygge klart. Byggnader av Maranata och pingsteologi där inte stötestenen har passerat in. Himmelen förklarar: "Jag gitter inte höra era sångers buller..."

Om inte vi som lyssnade är helt förhårdade kommer förkunnelsen under årets Malmköpingsvecka att sätta djupa spår i våra liv. Gör den inte det så kommer den att bli till dom över oss den dagen vi träder inför Herren själv.

Raggarchock

Kvällens väckelsemöten blev mäktiga manifestationer av Guds kraft till frälsning. Vi minns med tacksamhet och glädje det unga paret från Nyköping som förbehållslöst överlämnade sig åt Herren första gången de hamnade på ett väckelsemöte. Och dagen efter slog de

Första gången

Daniel i mammas famn är 4 mån, Michael 10 år och Maria 1,5. Susanne 7 år var nere vid Hosjön och badade när bilden togs.

Barnen har mött Jesus

Sörmlandsfamiljen Hans och Maj Karlsson har haft två av sina äldsta barn i Pilgrimsskolan under sommaren.

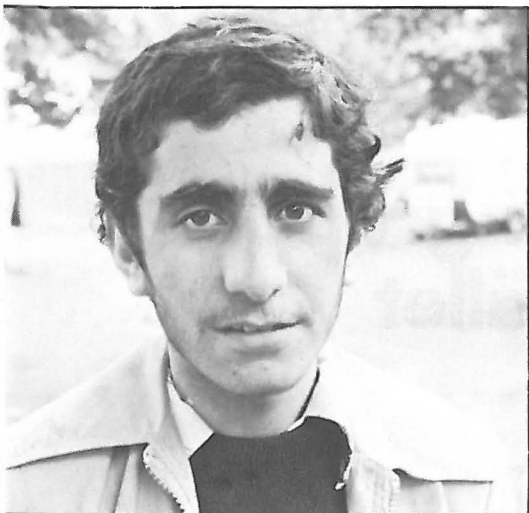
- Barnen har mött Jesus! säger Maj när Midnattsropet hälsar på i husvagnen.
- Vi har varit helt förkrossade inför barnens gripenhet.
- Vi visste väl inte så mycket om Maranata men vi hörde talas om Pilgrimsskolan genom Blommenhof, berättar Maj, och vi beslöt att låta våra barn gå med där. Det har blivit till ett uppvaknande för hela familjen.
- Min man och jag är relativt nyfrälsta och det är klart att man har funderingar ibland. Vi har tänkt mycket på församlingsgemenskapen — det är ju ofta inte mer än ett föreningsliv.
- Så har jag tänkt mycket på materialismen i vår tid. Kan det verkligen vara rimligt att bygga miljonkyrkor så som världen ser ut idag. Ja, så där har frågorna kommit och gått och ibland har verkligen tvivlen ansatt oss, fortsätter Maj.
- Personligen har jag läst i t ex Apg 2 om den första församlingens gemenskap där alla hade allting gemensamt och tänkt att detta måste fram.
- Så plötsligt träffar vi på kristna syskon som liksom talar samma språk och där frågorna om allting gemensamt blivit verklighet. Ja detta är bara Guds stora nåd emot oss.
- Efter den här sommaren står vi inför ett uppbrott i flera avseenden, menar Maj, och poängterar till sist att barnens möte med Jesus blev hela familjens räddning.

upp sitt tält på området. De upplevde den intensiva syskongemenskapen som någonting nödvändigt. Omvändelsens budskap drabbade dem hårt. De tog kallelsen på allvar och visade det också i praktisk handling genom att hjälpa till vid diskbaljan.

Lördagskvällens dopförrättning blev en konkret sammandrabbning mellan ljusets och mörkets makter. Hela mötet präglades av en andlig intensitet som

vi sällan får uppleva. Åtta människor skulle gå dopets välsignades väg. Då den andra dopkandidaten hade stigit ned i vattnet stormades tältet av ett gäng berusade raggare. De slog besinningslöst omkring sej med tunga järnrör som de ryckt loss från själva tältstommen. Men på ett mirakulöst sätt fick de ge vika. I tältet fanns en stämning, en atmosfär som fick de mest sataniska makter att bäva. En bedjande församling kunde

i Malmköping

Dikran från Turkiet

Här är Dikran, snart 15 år, elev i Pilgrimsskolan under hela sommaren. Vår unge broder är nyfrälst och döptes under konferensen på Malmahed.

Dikran är turk-assyrier och bor med

Arne Björklund, Stockholm

— Jag har verkligen sökt någon form av äkta sanning, sade Arne Björkman, nyfrälst broder från Stockholm som var förstagångsgäst på Malmahed.

— Jag har sökt bland filosofer och antroposofer, grubblat och läst.

— Men den 8 maj i år var det slut på grubblerierna; ropade Arne i mötes-tältet, för då mötte jag Jesus!

— Jag blev döpt i Brosalen och andedöpt här på konferensen i lägerhyddan under en bönenatt, sade Arne och prisade Gud tillsammans med hela församlingen.

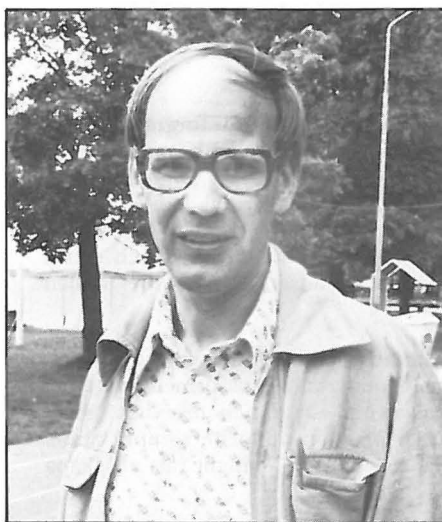
sin familj i Södertälje. Genom olika kontakter och brevväxling med broder Peter Ögren kom han till Gamla Bro, upplevde frälsning och beslöt att delta i sommarens undervisning på Malmahed.

Dikran är en vaken yngling och han berättar livligt om sitt liv både här i Sverige och Turkiet.

— Skolan kan vara jobbig ibland berättar han. Man blir ganska ensam, inte minst genom språket.

Men det är problem som mötte honom redan i första klass i Turkiet. Dikran var ensam kristen och assyrier i sin klass i en by där de allra flesta var muhammedaner. Ändå saknar han respekten och fastheten från skolan i Turkiet.

Det var 1975 som familjen med 8 barn kom till Sverige och Södertälje. Dikran är ett stort tacksägelseämne. I en problematisk situation där olika folkgrupper skall mötas kan evangelium göra under. Inte minst bland invandrarungdom som måste uppleva främlingskapet och rotlösheten särskilt påtaglig. Bed för Dikran, och hans vänner, en förstling från ett nytt folk som kanske finns alldeles för nära inpå oss.

hålla anstånd tills polisen ingrep. Men inte var det undra på att Satan rasade. Åtta dyrbara själar hade valt att följa Jesus Kristus och bland dem en turkisk broder. Turkiet — ett av världens hårdaste missionsländer. Brodern som döptes brinner av längtan att föra detta budskap vidare.

Och budskapet kommer att gå vidare. Grekland var ett av de länder som på ett särskilt sätt kom i fokus under Malmkö-

pingsveckan. Syskonen Leif och Anita Kratz kom med färsk rapport.

Bed för Grekland!

— Bed för oss, vädjade de. Nu kommer vi inte ifrån kallelsen längre. Gud har lagt Grekland på våra hjärtan och vi längtar efter att se Guds eget ljus mitt i det andliga mörker som råder där nere.

Vi är inga traditionella missionärer, men vi måste dela med oss av evangelium.

Under eftersommaren reser familjen Kratz tillbaka till Grekland. Våra vänner Lasse och Britten Andersson för närvarande bosatta i Örebro reser också dit.

— Vi har suttit inne med det här budskapet tillräckligt länge, förklarade Lasse i ett av missionsmötena. Nu kan vi inte sitta still längre. Det här måste ut. Europas ungdom ropar efter evangelium.

— Jag tvivlar faktiskt på hur djupt frälsningen sitter om vi inte har nöd för själars frälsning, sade hans fru Ulla-Britt bl a. Jag har brottats med denna kallelse länge. Jag har trott att vår självklara plats har varit i Sverige, men Gud har visat mej något annat.

Syskonen kommer inte att arbeta på vanligt traditionellt sätt. De kommer att ha storfamiljens sköte som evangelisations- och missionsstation. Nå folket på folkets egen nivå. Kvinnorna i hemmet och männen på de olika arbetsfält.

Vem kan hindra brinnande vittnen?

Antonio och Birgitta Benitez är syskon som vi på kort tid lärt känna och älska. De presenterade ett annat land för oss. Dominikanska Republiken. De kommer att dra åstad så fort Herren öppnar en dörr för dem. Landet behöver få höra ett radikalt budskap från himmelns Gud. Där råder ett kompakt mörker, inte minst genom den katolska kyrkan som har stor makt.

Och så hade vi broder Spain-Young ibland oss. Han representerade Sierra Leone, ett land på Afrikas västkust som vi under den senaste tiden hört mycket om. Det är märkligt att se hur Gud fört hit broder Spain-Young. Nu återstår bara att se vilka Gud ämnar leda till Sierra Leone för att hjälpa brodern i arbetet.

Arabvärlden kom också i centrum på ett alldeles speciellt sätt. Om en sak kan vi slå fast. De traditionella missionsmetoderna är bara att överge. Det måste till något annat. Det sägs att arabvärlden är stängd för evangelium. Ja, stängd för mission på det traditionella sättet. Men långt ifrån stängd för evangelium. Människorna hungrar efter budskapet om befrielse i Jesus Kristus. Och vilken myndighet i världen kan hindra brinnande vittnen från att föra detta budskap vidare. På Jesu tid gjorde man ett hål i taket för att kunna nå fram till Honom. Ibland kanske vi måste gå genom taket, bildligt taket, istället för att gå genom de traditionella dörrarna.

Margit Lindberg berättade för oss om sina resor i arabvärlden. Och kom med en hel del praktiska upplysningar som sopade bort all missionsromantik:

— Ha så lite som möjligt med er. Vi måste vara beroende av Gud helt och hållet. Ska vi nå folket måste vi leva på deras nivå. Då kan vi inte isolera oss, äta västerländsk mat, bo på västerländska

Forts. på sid. 22

Skolministern kommenterar Pilgrimsskolan:

– Jag beklagar att kristna grupper vill ta avstånd från samhället

Sveriges skolminister Britt Mogård har kommenterat Maranatas planer på att starta en egen grundskola för de egna barnen.

– Jag upphör faktiskt icke att förvåna mig över att kristna människor inte vill påverka det samhälle de lever i, sade skolministern.

– Man får inte ta ifrån barnen rätten till grundskoleutbildning som är avsedd att passa alla, att vara objektiv och allsidig.

Prästdottern och skolministern Britt Mogårds uttalande var baserat på en intervju som redaktör Per Grevér gjort med Arne Imsen, mitt under den pågående Malmköpingsveckan. Både intervjun med Arne Imsen och Britt Mogårds kommentar sändes i Sveriges Radios program "OBS – Kulturkvarter".

Per Grevér började med att fråga Arne Imsen varför man startat en skola utanför den allmänna skolan. Arne Imsen svarade:

– Vi vill förankra barnets livsåskådning i bibeln. Där tror jag den stora skillnaden ligger.

Men hindrar skolan föräldrarna från att göra det?

– Hindrar gör den väl inte men kanske omöjliggör, därigenom att skolan har hand om barnen under den mest aktiva tiden och reducerar föräldrarnas möjligheter att kunna tillgodose det behov, som vi menar är elementärt och viktigt.

Men har ni inte lite för höga tankar om skolan om ni menar att den skulle hindra föräldrarna att påverka barnen i önskad riktning?

– Skolan måste sättas in i ett större sammanhang. Det handlar inte bara om

Per Grevér

skolan som en enskild företeelse utan om samhället överhuvudtaget. Vi menar att vi inte kan kräva att samhället skall skapa en skola som vi skulle kunna acceptera. Följaktligen får vi ta de konsekvenser vi anser är riktiga och starta den skola vi anser är bäst för barnen själva.

Men ännu mer bristande än kunskapen om bibeln är kunskapsförmedling, t ex, i skolan om islam och marxism. Skall var och en liten minoritetsgrupp kunna hävda sitt intresse och sin rätt att skapa en egen etisk skola?

– Det är självklart att om vi går ut och ställer krav på att vi skall starta en skola, så måste vi naturligtvis räkna med att motsvarande rätt skall ges andra grupper.

Är det praktiskt genomförbart i vårt samhälle?

– Absolut, om vi är redo att slå sönder de moduler som finns och skapa en annan skolmiljö med en annan målsättning. Vi vet av erfarenhet att barnen som växer upp i väckelsekristen miljö har det svårt. Det bästa sättet att redu-

cera och eliminera de svårigheterna är att ta barnen ur skolorna och skapa egna skolor med den skolmiljö vi menar är riktig.

Vad är det farligaste i skolan för era barn?

– Ja, skolideologin överhuvudtaget och skolmiljön. Vi menar att den är nedbrytande.

Om ni fick själva ställa några krav och önskemål på samhället, hur skulle de formuleras?

– Vi har icke den minsta tro på att samhället kan acceptera våra ideer och vi kräver inte det heller. Vad vi önskar är att få starta vår skola under lugna förhållanden utan onödiga konflikter eller ingripande ifrån myndigheternas sida.

Skulle det vara någon skillnad på kunskapsstoffet i övrigt, om vi bortser ifrån de här etiska frågorna i er egen skola jämfört med samhällets?

Fostran är viktigast

– Ja, på vissa punkter tror jag att det är nödvändigt med en fundamental förändring. Eftersom jag har sagt att skolans primära uppgift inte är att förmedla kunskap, utan fostra människor, inte utbilda för samhället, utan fostra för livet, måste vi lägga tyngdpunkten på ett annat ställe än vad samhället gör. Vi måste reducera vissa ämnen och ta upp andra. Det gäller frågor som har med kulturlivet att göra, nöjeslivet och för övrigt föreningslivet. Det gäller också samhällskunskap.

En av era paroller är: "Ge oss barnen tillbaka!" Det är underförstått någon som har tagit dem ifrån er. Är det inte ett underkännande av er själva egentligen? Inte är det väl så att föräldrar i det här landet behöver uppleva att någon tar barnen ifrån dem?

— Jo, jag vill faktiskt hävda att skolan slukar våra barn. Den slukar dem vad beträffar tiden och den neutraliserar hela den undervisning som vi som kristna föräldrar förmedlar till dem.

Kan det inte vara så att det inte utgör någon stor lockelse på edra barn och att budskapet som sådant, alltså den typ av moral och den typ av etik som ni företräder, kanske inte finner respons hos barnen?

— Jag är helt medveten om att vi lever i ett samhälle där lustmomentet ständigt överbetonas. Vi menar att lustmomentet också i undervisningen måste reduceras medan kampmomentet måste lyftas fram. Där är det självklart att vi måste vara beredda att ge barnen normer och värderingar som samhället har skrotat ner, finner vara tabun, överflödiga eller skadliga för deras mentala och sociala hälsa.

Vad tänker ni då på mera konkret?

— Ja, det är i och för sig ganska många frågor och detaljer, där det uppenbarar sig. Om man skall ta en sak, så har vi exempelvis sexualundervisningen, även om jag inte vill överbetona eller överdramatisera just den detaljen, eftersom den i sig själv är ganska delikat. Jag menar att sexualundervisningen är ett av de områden där det behövs en radikal förändring i själva undervisningen, en helt annan pedagogik och ett helt annat kunskapsstoff.

Men var är det i skolans sexualundervisning som ni är så rädda för?

— Ja, jag tror att sexualundervisningen kan reduceras till ett minimum då det gäller den tekniska sidan och lustsidan utav sexuallivet. Jag tror att det finns andra frågor som måste med såsom den etiska.

Men vet ni här egentligen vilken typ av sexualundervisning skolan har? Det är ju inte så att skolan säger så att det är hemskt skönt att ha sexuellt umgänge, punkt och slut. Den etiska delen i umgänget mellan två människor har ju ett ganska stort utrymme i skolundervisningen.

Arne Imsen

— Ja, det kan man nog säga i och för sig, men vi skall göra klart för oss att den är baserad på en helt annan grund och på helt andra än kristna värderingar. Sexualundervisningen skall naturligtvis appliceras på det familjeliv där den hör hemma. Där menar vi att en kristen skola måste vara absolut när den ställer upp sina normer.

Här följer skolminister Britt Mogård's kommentar:

Barnet har rätt

— Jag beklagar att kristna grupper vill ta avstånd från samhället och skolan. Jag tycker att i kristen ideologi ligger att i stället försöka aktivt påverka skolan och samhället. Sedan har man ju full frihet att utöver grundskolan ge den fostran och kunskap man vill att ens barn skall ha, men man får inte ge detta i stället för grundskolan. Man får inte ta ifrån barnet rätten till grundskoleutbildning som är avsedd att passa alla, att vara objektiv och allsidig.

Per Grevér: Det är väl det som är själva huvudproblemet. Hur långt skall samhället kunna gå i tillmötesgående när det gäller minoriteter som inte finner sig riktigt hemma i vårt kultur- och undervisningsklimat?

— Ja, det är naturligtvis en oerhört svår och besvärlig fråga. Jag tycker fortfarande det finns olösta problem. Det är därför vi har startat ett utredningsarbete inom utbildningsdepartementet för att ännu en gång och mycket noga penetrera de här frågorna. Min syn på det hela är närmast att vi måste få ha enskilda skolor, om de tillämpar grundskolans läroplan, eller i stort sett tillämpar den men istället vill pröva andra verksamhetsformer eller annan anda. Men man kan inte bara utan vidare, ta ifrån barnen rätten till en utbildning som ges alla barn här i Sverige. Däremot kan man naturligtvis ha kritiska funderingar om på vilket sätt de här kunskaperna vidarebefodras och vilka kunskaper det skall gälla. Det är där jag tycker att man är kristen speciellt bör aktivt gå in och försöka påverka samhället och skolan.

Det finns alltså olösta problem. Vilka är det främst?

— Ja, det är dels rent principiella problem, hur stor rätt man skall ge föräldrarna att bestämma över barnens undervisning. Barn har ju också en rätt som måste tillgodoses. Det har naturligtvis också samhällsekonomiska konsekvenser, om man skulle släppa det alldeles fritt, vilket jag tycker måste penetreras. Det har också utbildningspolitiska effekter om vi vill hålla fast vid att vi skall ha en grundskoleutbildning, en medborgarutbildning, som vänder sig till alla barn mellan 7 och 16 år. Så är det ju inte alldeles rätt, tycker jag, att låta vissa individer få falla ur.

Är det inte väldigt svårt att kartlägga barnens önskemål och väldigt svårt att hävda barnens rätt framför sina föräldrars?

— Nej, men det var heller inte vad jag sade och inte heller vad jag avsåg. Men jag tycker att barnens rätt också måste vägas in i sammanhanget. Jag har den största respekt för olika kristna samfund men om den här skolan tex bestämmer att barnen skall fostras i en anda som inte överensstämmer med vad samhället i övrigt inte anser lämpligt, så kommer ju de här barnen att bli särlingar i samhället. Jag menar inte alls att man skall säga att samhället har rätt och de har fel. Jag tycker att man skall försöka diskutera sig fram, så att man kommer varandra närmare än vad vi gör idag, i förhållande till vissa samfund i varje fall.

Britt Mogård

Det låter på Arne Imsen som att han egentligen vill att deras barn skall vara särlingar. Den här rörelsen ställer sig ju utanför samhället på många områden. Skolan är bara ett enda exempel. Kan ett samhälle som vårt tillåta grupper och minoriteter att helt enkelt stiga av det vanliga samhället och ta barnen med sig?

— Det är klart att i väldigt stor utsträckning kan man tillåta människor att stiga av när det gäller vuxna människor för de får själva ta konsekvenserna av det. Men jag tycker att saken kommer i ett annat läge när det gäller barn. Det tycker jag man noga måste diskutera och fundera över, hur långt man kan sträcka sig.

Är det en befogad kritik att tala om att skolan slukar barnen helt, så att föräldrarna inte får någon chans att påverka dem i önskad riktning?

— Nej, det tycker jag är som sagt att underkänna sig själv och den här rörelsen. Jag upphör faktiskt icke att förvåna mig över att kristna människor inte vill påverka det samhälle de lever i. Jag är prästdotter själv och det jag har fattat vara det kristna budskapet är att gå ut och missionera. Jag har väldigt litet förståelse för det här att vilja bli en klan för sig själv. Det är, menar jag, att ha givit upp redan från början.

Är de offentliga mötenas tid snart förbi?

Raggarråk störande inslag under Malmköpingsveckan

Text: Gustaf Jillker

Polisen kunde inget göra för att få bort de berusade ungdomar som kväll efter kväll högljutt trakasserade lägreets invånare till långt fram på morgonsidan.

Obehindrat kunde ett 40-tal ungdomar avsluta veckan med att rätt överfalla och misshandla vaktmästarna mitt under pågående dopförrettning.

Malmköping-77 blev för många platsen för ett andligt genombrott och början till ett nytt liv av andliga välsignelser. Men Malmköping-77 visade också upp en annan sida, som gav en skrämmande bild av det moderna välfärdssamhället. Just när kvällens väckelsemöte var slut, drog skrånande horder av berusade ungdomar in på området och vägrade lämna det förrän långt fram på småtimmarna.

Men det var ingen hälsovårdsnämnd som då kom till platsen för att påpeka att det mötet inte fick pågå för länge och störa omgivningen. Inte heller kom någon barnavårdsnämnd för att kontrollera att barnen inte blev skrämmda. Och polisen, som ägnat så mycken tid åt att jaga radiopirater och vapenvägrare, visade sig i denna allvarliga situation sakna resurser. Inte heller pressen som brukat

kunna komma med så många moraliserande sekvenser, kunde uppbringa någon indignation.

Redan innan folket kom till Malmköping kunde man läsa i tidningarna om raggarnas framfart mot assyrierna i Södertälje och mot zigenarna i Malmö. Man kunde också läsa förklaringarna. Experter och psykologer hade uttalat sig, många med ganska sinnrika teorier. Man fick också veta om polisens bristande resurser och höra myndigheternas förvånade kommentarer. Fast det som mest förvånade var bristen på indignation hos den breda allmänheten. Hur kunde detta hända i ett samhälle som vårt? Och varför var reaktionen så svag?

Fråga om mötesfrihet

Men bara förklaringar kan inte stoppa en skrånande pöbel. Vad förslår lagar om religionsfrihet, yttrandefrihet och mötesfrihet om mötesdeltagarna tvingas använda nattens dyrbara vilotimmar för att freda sig och sina barns liv mot hänsynslösa fridstörare? Vem orkar vara uppe både dag och natt en hel vecka?

Och vad förslår förbud mot rasdiskriminering och hets mot folkgrupp om

samhället inte kan försvara och upprätthålla rättsordningen? Om angreppen mot invandrare och mot en religiös minoritet bara skedde av raggare, vore det möjligen ett raggarrproblem, men när angreppen och provokationerna inte får myndigheter och allmänhet att reagera med den fasthet man borde förvänta sig, är problemet långt allvarigare. Då är det ett symptom på en allvarlig sjukdom i samhällskroppen. Det är ju i samhällets behandling av sina minoriteter som dess beredvillighet att upprätthålla de demokratiska principerna testas!

Vad var det då som hände i Malmköping?

På onsdagskvällen kom den första allvarliga konfrontationen. En ung fridstörare gjorde starkt motstånd då han skulle föras ut från området. Polis tillkallades, vilket bara fick fridstöraren att spontant utbrista:

— Ha, ha, polisen står på vår sida!

När polisen anlände begärde mötesdeltagarna att tre fridstörare skulle antecknas. Till allmän förvåning vägrade dock polisen att göra det utan förberedde i stället att släppa dem. Först sedan lägerdeltagarna ihärdigt och enhälligt krävt att fridstörarna skulle antecknas, gav polisen med sig, starkt uppbragd.

Polisens avspärrningar av området hjälpte föga. Polisen svarade med att man saknade resurser. Först under sista kvällen kunde man uppvisa en sådan här respektingivande styrkedemonstration.

Mössorna längst in vid tältet tillhör det gäng Eskilstunaraggare som beslöt sig för att storma maranatatältet på lördagskvällen. Det inträffade just som åtta dopkandidater en efter en steg ned i dopvattnet. Louprisningen var nästan öronbedövande när järnstång och tomma ölburkar började segla in bland folket.

På torsdagskvällen måste polis ånyo tillkallas sedan ungdomarna vägrat lämna området. På fråga varför polisen inte kunde ingripa mer resolut, svarade man att man saknade resurser. En polisman rekommendation var att skaffa eget försvär. En annan polisman svarade att han hade fru och barn att tänka på.

Fredagskvällen började som torsdagskvällen. Då polisen anlände ställdes kravet att de ungdomar som förenat på området och de som stört mest skulle antecknas. Helt överraskande vägrade dock polisen detta. När polisen tillfrågades om vem som förde befälet på platsen kunde man inom sig inte komma överens om och uppge vem det egentligen var. Till slut efter lång stund och efter upprepade krav gav polisen med sig och tog upp anmälningarna. Polisen uppträdde dock mycket irriterat. Flera hot mot lägerdeltagarna uttalades under tiden av de fridstörande ungdomarna. Fastän spänningen var olidlig lämnade polisen t.o.m. vid ett tillfälle platsen efter larm om en misstänkt rattfyllerist.

Brutalt överfall

På lördagskvällen kulminerade oroligheterna med ett brutalt överfall på vaktmästarna mitt under pågående möte. Flera skadades då ett 40-tal ungdomar med ölflaskor som vapen trängde in i tältet där 800 personer befann sig. Två av vaktmästarna fick glasögonen krossade och en spetsades av en järnstång som kastades mot honom som ett spjut.

När polisen, som dittills suttit kvar i sin bil utanför tältet, ombads ingripa, hade attacken i stort sett redan avväjts. Ett flertal personer greps när ytterligare polisförstärkning anlände efter en stund. Ansamlingen av störande ungdomar upplöstes dock inte omedelbart. På direkt fråga svarade en polisman att man ingenting kunde göra. Polisen anpassar

sig efter ungdomarna idag, förklarade han.

På söndagskvällen var polisens attityd plötsligt helt förändrad. Polisen meddelade att man belagt åtta bilar med körförbud. Avspärningarna hade dessutom ytterligare flyttats ut förutom att bevakningen skärpts. För första gången på flera nätter rådde lugn på området.

Hur kunde det inträffa

Händelserna upprepades alltså från fjolåret med nästan exakt samma förlopp. Hur kunde ändå detta inträffa med förra årets händelser som bakgrund? Kunde inte bråket ha avstyrt på ett tidigare stadium om polisen använt de möjligheter som man tydligen ändå hade? Eller betraktade polisen lägerdeltagarnas klagomål som överdrivna? Eller vad var det som gjorde att ungdomarna hade den uppfattningen att polisen stod på deras sida? Upplevde man det kanske som obehagligt att ta itu med bråket i Malmköping, och i så fall varför? Eller gled kanske utvecklingen polisen ur händerna genom bristande organisation?

Många är de frågor som väckts efter de två senaste årens besynnerliga händelser i samband med Malmköpingsveckan. Om frågorna någonsin kommer att besvaras är ovisst. Ett är dock klart, att denna gång kommer inte händelserna bara att behandlas som sensationsstoff i lokalpressen eller glömmas bort i någon föga känd utredning. Nu tar det svenska domstolsväsendet vid, och vi får snart veta om domstolsväsendet ser allvarliga-re på saken.

Polismästaren i Katrineholm, S.O. Isbrandt, som hade det huvudsakliga ansvaret för polisens agerande i Malmköping, har ombetts kommentera det som hände på platsen. Han vägrar dock bestämt uttala sig och förklarar att han ingenting kan säga innan utredningen blivit klar.

Utredningen som kom av sig

Under varje Malmköpingsvecka har problem uppstått med halvt berusade ungdomar som kommit för att störa. Förra året skedde dock en allvarlig upptrappning då mellan 50–100 ungdomar vällde in på området och stormade logementsbyggnaden kl. 1 på natten. De drevs dock ut av lägerdeltagarna under vilt handgemäng men hotade komma igen med järnkedjor och domkraft. Det var i samband med det som också polisen förlorade fattningen och i stället för att upplösa ungdomssamlingen och stävja bråket grep en av lägrets vaktmästare för misshandel.

Det var p.g.a. de oklara omständigheterna som polismästaren i Katrineholm, S.O. Isbrandt, någon dag efteråt i Sveriges Radio lovade göra en omfattande utredning.

— I samband med åklagaren är redan beslutat att göra en utredning som inte bara tittar på de konkreta anmälningarna utan reder ut allting som hänt, alla beskyllningar och påstående som kommit från olika håll.

Då Midnattsropet i mars ringde polismästaren, ställde han sig helt oförstående till att utredningen också skulle innehålla inte bara de konkreta anmälningarna.

— Anmälningarna kommer vi att ta upp, där det finns någonting konkret att utreda. Man måste ju ha det lite preciserat.

— Men jag har fått det intrycket att personer tillhörande Maranata försökte ta något slags ledning och bestämma hur utredningen skulle skötas. Men det är vi vana vid att personer hetsar upp sig. Polisen är till för att ta allting lite lugnt.

Då Midnattsropet i början av augusti på nytt ringde upp polismästaren och frågade om utredningen, förklarade han att den inte lett fram till någonting. Det gick ju inte att få fram någonting där, sade han.

De konkreta anmälningarna uppgick till 7–8 stycken. Anmälningarna utgjorde i samtliga fall klagomål som riktats mot Maranata...

Vi far till Grek- land

Det var vinter och snålblåst och i mitten av februari i år när Leif och Anita Kratz packade bil och husvagn med siktet inställt på Grekland.

— Vi hade inte kunnat släppa tanken på Grekland och det grekiska folket efter en tidigare resa, berättade de under ett missionsmöte i Malmköping.

— Ett helt folk som ropar efter befrielsens evangelium tvingade oss helt enkelt att resa. Och idag ser vi, i ett klart mönster, hur Gud lett våra vägar, säger de med tanke på huset de hyr i Gamla Korint (ca 7 mil från Aten) och den ingång de redan fått bland folket där.

Leif Kratz mötte efter ett ganska stormigt liv sin frälsare i Pingstkyrkan i Jönköping 1967 och kom i kontakt med Maranata genom den missionsbokhandel makarna drev i Trollhättan. Det blev något av en ögonblicklig gemenskap och efter några månader återfanns hela familjen i storhushållet på Johannelund.

— Det är ett lidande att se det religiösa förtrycket över dessa friska och livsbejakande greker, säger Leif och Anita.

— Men vi tror att just storfamiljen kommer att bli basen för

ett nytt sätt att nå f o l k e t med evangelium. Vi tror på en befrielseörelse underifrån!

Efter några månader i Grekland uppstod en mycket flitig och inspirerande brevkontakt med oss här i Örebro där varje brev varit något av en missionsappell och det står nu klart att Lars och Britten Andersson med familj, i höst reser ner till Grekland.

— Vi måste vidare med evangelium! Vad Jesus gjort i våra liv får på inga villkor undanhållas eller isoleras, är den kallesmedvetna gruppens samstämmiga vittnesbörd inför resan.

Fr.v. på bilden ser vi Lars och Britten Andersson med barnen Andreas, Timmy och Hanna (Simon, 6 mån. sover), samt Anita och Leif Kratz med barnen Fredrik och Maria. Lilla Rakel född i Grekland sover också. Hon är grekisk medborgare fast blott några veckor.

Vi hoppas på många intressanta rader till Midnattsropet från storfamiljen (och Pilgrimsskolan) i Korint.

Var med och stöd detta nya arbete genom förbön!

Forts. från sid 11

Vi har blivit lurade. Vi har i vårt kära svenska samhälle fått välfärd, social trygghet, god utbildning, mycket kunskap och mycken orientering i samhällsfrågor. Vi har fått veta att resursfördelningen på jorden är obalanserad och att det måste till en utjämning mellan de industrialiserade länderna och den fattiga världen. Vi har fått veta en hel del ting som är väsentliga och nyttiga i livet.

Men varför har vi inte fått veta vägen till frälsning i skolan? Vi har inte fått veta att varje individ är en evighetsvarelse som Gud har en evig plan för. Vi har i väldigt liten utsträckning fått veta vem Jesus är, och när vi har fått veta något om honom, har det varit av ogudaktiga lärare.

På samma sätt när det gäller människan har vi fått veta allt om hur

människan fungerar i biologiskt och psykologiskt avseende. Men när det gäller vårt andliga liv, vad har vi fått lära oss då? Vad har vi fått för andlig vägledning i skolan i detta kristna Sverige?

Gustaf Jillker

När vi nu tagit itu med skolfrågan har vi börjat ta itu med en fråga som verkligen är väsentlig. Egentligen skulle man ju inte behöva argumentera för en Pilgrimsskola. Den är självklar, därför att skolan är en frälsningsfråga. Skolan handlar nämligen i hög grad om vår livsstil, vår framtid; vad skall vi bli för något? Skall vi bli karriärister och självupptagna materialister eller skall vi bli i första hand vittnen för Jesus? Det är ju under skoltiden som vi gör livets viktigaste val; vad skall vi bli? Skall vi komma rätt måste vi följa de uppmaningar bibeln

ger oss. Då får vi finna oss i att våra barn kanske inte blir som alla andra utan blir annorlunda. Men det vore ju underbart.

Arne Imsen

Motivet till att vi skall starta Pilgrimsskola är att Jesus kommer snart. Det kan låta som en motsägelse, men det var under de perioder under församlingens historia då man var präglad av det levande hoppet och hade sanningen om Jesu tillkommelse levande för sig som man handlade rätt i utbildningsfrågor, familjebildningsfrågor och anpassningsfrågor. Det var alltså under de perioderna man tog fostraransvaret på allvar. Väckelsen har varit den starkaste och mest positiva kraften som funnits när det gäller att hjälpa föräldrarna handla konsekvent och riktigt. Drivkraften till deras handlingar har varit att Jesus kommer snart.

Konferenssång gick ut över hela Europa!

Denna sommar har vi på något sätt gått in i en helt ny missionsepok. Dörrarna glider upp för nya möjligheter att nå ut med frälsningens evangelium till nya skikt människor i stora delar av världen.

Under juli månad har vi varje tisdag- och fredagkväll suttit och ivrigt skruvat på våra radioapparater för att få in Radio Luxemburgs kortvågsstation. Ibland har det varit svårt att höra något men då vi fått in predikan, vittnesbörd och sång i vår lilla apparat, och tänkt på alla runt om i Europa och Nordafrika som har bättre möjligheter att få in stationen, så har vi riktigt hisnat av profetisk glädje.

Lyssnarrapporter har kommit från Grekland, Jugoslavien och olika delar av vårt eget land. Radio Maranata når ut:

Plötsligt besked

Det var dock en misräkning med den här första provserien. Tanken var att hälften av programmen skulle sändas på arabiska. Och till att börja med gjorde man inga invändningar från radiostationens sida. Men plötsligt, samma vecka som första programmet skulle gå, fick vi beskedet att man inte vågade tillåta sändningar på arabiska. Regeringen i Luxemburg befarade att

terrorister skulle göra sabotageaktioner för att hindra sändningarna.

Vi skickade alla åtta provsändningarna på svenska, men förbereder nu en ny drabbning med de makter som står oss emot. Vi har kontakt med flera stationer, och låt oss nu hjälpas åt att bedja för den här viktiga missionssatsningen! Om vi får möjlighet sända på arabiska, så kan vi genom program efter program förbereda det missionsfält som vi på så förunderliga vägar blivit anvisade.

Nya språk

Under höstens lopp räknar vi även med att sända på engelska och franska. "Så ut om morgonen din säd och underlåt det ej heller om aftonen, ty du vet icke, vilketdera som är gäneligast eller om det ena jämte det andra är bäst. Och ljuset är ljuvligt, och det är gott för ögonen att få se solen."

(Pred. 11:6-7) Och snart kommer Jesus igen!

Varje radioprogram på en kvart är ungefär lika dyrt som att arrangera ett väckelsemöte. Och det når till människor vi annars aldrig skulle komma i kontakt med. Människor i tusental över stora delar av jorden. Vill du vara med och bekosta ett program? Radio Maranata har pg. 49 14 21-4.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O. Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

RÄTTELSE!

MIDNATTSROPET Nr 8 trycktes på Reklamtjänst, Printservice, Eskilstuna och inte på Welins Tryckeri AB, Örebro som felaktigt angivits.

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1977.

Vid besök i huvudsta'n står

PILGRIMSHEM

ALLTID ÖPPET

Trivsamma och billiga rum
mitt i centrum.

Cafeteria - fyndshop - läsrum

Kristen regi.

Gamla Brogatan 27

Tel. 08/23 52 30

Hur lång tid har vi på oss?

Tag hem 5, 10 eller 50 ex.

Sprid evangelium genom Midnattsropet! Nytt halvår — tid att förnya prenumerationen!

Betala när inbetalningskortet kommer.	Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer	☐ kvartal 12:—
	☐ Är ny prenumerant	☐ halvår 23:— ☐ helår 45:—
Prenumerationspriset är: Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset det samma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tack-samhet. Postgiro 57 16 20-4.	☐ Ja, jag vill bli kommissionär Jag tar ex av Midnattsropet t.v.	
	Efternamn	Förnamn
	c/o	
	Gata, Box, Postlåda etc.	
Post-nr	Postanstalt	

Sänd in kupongen till Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm 1. Eller ring 08/23 52 30. Tala med Viveca Jillker eller Britt Wiklund.

sina barns och sina egna själar. Vägen vi har att gå är smal, men Gud har visat oss att den är framkomlig. Skolsituationen blev aktuellare än någonsin under Malmköpingsveckan. Ingrid Jordebo från Jönköping, initiativtagare till de kristna skolor som idag finns i landet uppmuntrade och uppmanade oss att skrida till verket.

Ni har allt som behövs, lärare och elever, förklarade hon. Nu ska nog Gud hjälpa er att få lämplig lokal och sedan är det bara att sätta igång. Det är inte så märkvärdigt och krångligt som man tror.

Om Ingrid Jordebos besök och om Pilgrimsskolan kan ni läsa på annan plats i tidningen.

RADIOMISSIONENS oanade möjligheter att sprida evangelium fick vi konkreta bevis för i Malmköping. Flera kvällar kunde vi höra Maranatabudskapet i etern då våra egna program sändes från Radio Luxemburg. Hur många människor som nåddes vet vi inte, men tusentals ungdomar ställdes säkerligen inför korsets radikala verklighet. Syskonen Kratz hade hört ett av programmen i Jugoslavien med i det närmaste perfekt ljudkvalité. Förstår vi innebörden av denna nya missionsepok som förbereder marken för evangeli framgång? Om inte så måste vi be Gud öppna våra ögon så vi kan se vad HAN gör. Nu, idag, mitt ibland oss!

RÄTTSUPPGÖRELSEN

Forts från sid 7

upp diskussioner på olika nivåer om vår kraft och om vår kropp, som han gjorde över Mose kropp. Han diskuterade med överänglarna om Mose kropp. Men hans makt sträcker sig inte längre än så.

Skulle det vara så att vårt vittnesbörd om Jesu Kristi uppståndelse, frälsning och härlighet leder fram till att vi förlorar det här livet, så betyder det ändå inte döden för oss. Det betyder uppgång, hemgång och befodran till härlighetens rike. Därför kan vi säga: Var frimodig! Satan uppträder hotfullt och listigt. Han hotar att ta dens liv som bekänner Jesus. Han hotar att beröva segern. Men han är besegrad. Han tror sig ha någonting, och han hotar med den inbillade makten. Ändå är han besegrad, därför att Jesus har besegrad honom, halleluja! På grund av hans seger, så vinner också du och jag seger i Jesu namn.

"De överunno honom i kraft av Lammets blod och sitt vittnesbörds ord." Håll fast vid bekännelsen att Jesus är Herre, och det går till seger! Det kan se bedrövligt ut, men det går till seger! I Guds rike kan det se ut som om det skulle bli sammanbrott och undergång, men det är optisk förvillelse. Då vi får det rätta perspektivet, ser vi att det som såg ut att bli nergång, undergång och nederlag leder till uppståndelse, seger och härlighet i evighet! Amen.

MALMKÖPING -77

Forts. från sid 15

bekväma hotell. Nej, då ska vi låta folket bjuda oss på mat. Ju mer vi äter, desto bättre tycker dom om oss och desto mottagligare blir dom för evangelium. Det kostar mycket. Vi får vara beredda att offra både hälsa och liv.

— För mej personligen är det ett offer att vara i Sverige. Jag känner mej tryggare i arabvärlden fast det rent mänskligt sätt borde vara tvärtom. Men har Gud lagt en kallelse i ens hjärta då att det är en omöjlighet att missionera i arabvärlden. Men människorna är oerhört öppna för evangelium.

Pepe och Ella-Britt Orellana reser till Spanien i höst.

Jag kan inte stanna i Sverige längre, sade Pepe inför den samlade församlingen. Gud har kallat mej till det spanska folket och nu måste vi resa. Jag har

prövat detta om och om igen och nu går det inte längre. Vi måste resa. Budskapet måste ut.

"Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka; det var ordet som Pepe lämnade till församlingen. Vi måste sända vårt bröd. Sitter vi bara med allt goda Herren ger oss blir det till dom över oss själva, sade Pepe.

Vi omsluter familjen Orellana, Pepe, Ella-Britt och lilla Sabina med förböner om Guds hjälp och ledning inför detta steg man beslutat sig för att ta.

Pilgrimsskolans nödvändighet stod helt klart för oss under denna konferens. Ska våra barn överleva måste vi rädda dem ut ur samhällets skola. Och vittnesbörden från lärare, elever och föräldrar underströk behovet. Alla har inte förstått nödvändigheten av detta handlande. Den dagen de vaknar kan det vara för sent. Men de som handlar nu kan rädda upp diskussioner på olika nivåer om vår kraft och om vår kropp, som han gjorde med Mose kropp. Han diskuterade med

NYA SÄRLAREGN

261 väckelsesånger
Dur utsatt på alla sånger

Pris 13:50 inkl. moms

BESTÄLL IDAG!

Distribution:
MRM
Järntorgsgatan 7
703 61 ÖREBRO
Tel. 019/14 52 45
Pg 14 52 45 -7

Sänd mig mot postförskott

..... ex. av nya SÄRLAREGN à kr. 13:50
(inkl. allt utom porto)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postadr: _____

Tel. _____ / _____

MED BIBELN . . . *Forts från sid 11*

osunda uppfattning om auktoritet. Desto fastare har vi självfallet blivit i vår övertygelse att Pilgrimsskolan måste även i denna fråga följa Skriftens riktlinjer.

Som en följd av att den moderna människouppfattningen alltmer trängt igenom och fått det dominerande inflytandet i vår kultur har de flesta människor bedragits till att uppfatta kristendomen som något passé och föråldrat, en "ovetenskaplig" religion med en felaktig världsbild. Ty enligt vår tids tänkesätt är människan innerst inne *god*, och då behövs ju ingen förlåtelse eller försoning.

Vi har kunnat se konsekvensen av detta: på några tiotal år har kristendomsundervisningen i skolan reforme-

rats bort och ersatts med religionskunskap. Nu framställs kristendom som en religion vilken som helst, lika bra eller dålig som de övriga. I objektivitetens namn, amen. Verkingarna har inte uteblivit. En massiv okunnighet gör sig gällande, tyvärr även bland många kristna. Vi kan se resultatet av den gudlösa, ateistiska undervisningen i våra egna barn. I deras sätt att leva, tänka och ta ställning till de viktigaste frågorna i livet.

I ämnen som biologi, samhällskunskap, historia möter vi en evolutionistisk syn på människan och tillvaron som helhet. Historiskt sett hävdar man att det skett en "utveckling". Människan har inte skapats till Guds avbild, utan är en produkt av en lång utvecklingskedja som pågått miljontals år. Och utvecklingen fortsätter... Jo, vi tycker oss märka det!

Den evolutionistiska synen har fått

starkt fotfäste i både profana och kyrkliga sammanhang, och det är vår plikt att i Pilgrimsskolan avslöja och bekämpa den utifrån bibelns rättframma undervisning om människans och jordens skapelse, historia, framtid och ände...

Tre månaders erfarenhet på Malma-hed säger oss att vi tagit ett betydelsefullt steg. För oss finns ingen väg tillbaka, ty även om vi, då vi i det profetiska ljuset ser framåt, inte kan undgå att oroas över den väg vi valt, låter oss en blick på kultursituationen i Västvärlden förstå att vi egentligen inte har något annat val. NU, eller aldrig! Det är något av vad vi upplevt hela den här sommaren.

Vår bön och tro är att Pilgrimsskolan ska bli en skola där vittnen, *martyrer*, blir utrustade med historisk och profetisk kunskap om den helige Andes kraft för att *sanningen* på nytt ska få höras.

PIONJÄRVECKA PÅ MALMAHED

22-29 augusti • En vecka för alla pensionärer

Välkommen till Ordets och bordets högtid. Inga fasta kostavgifter för konferensdeltagarna. Vi delar allt gemensamt — som i urkristen tid.

Medverkande: ARNE IMSEN, ÖSTEN DAHLBERG, SVEN CARLSSON, AXEL R. OLSSON, ERNST HÖGLANDER, MÄRTA JANSSON.

Värdar: DORIS HÖGLANDER och RUNE LUNDH.

Bön, brödsbrytelse, samtal och väckelsemöten.

Hela Malmahedsanläggningen står till förfogande med kök, logement och matsalar.

För information ring Rune Lundh 08/711 24 98 eller Doris Högländer 08/38 83 41.

Välkommen från när och fjärran i Jesu namn!

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar deltaga hela tiden
☐ Jag deltagar följande datum

- ☐ Jag färdas i bil

- ☐ Jag färdas med tåg
☐ Jag önskar privatrum
☐ Jag önskar bo i logement

Namn _____

Adress _____

Postnr/postadress _____

Tel _____ / _____

AVSER

personer

BIBELSKOLAN 1977

17 sept. — 16 okt. på Gamla Bro, Stockholm
Vill du anmäla dig eller ha ytterligare upplysningar,
ring 08/23 52 30!